

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Pesti hidlakók*

Forrás:

Új Nemzedék

Bp.
(Hely)

1921 VI 16
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

361.12

Hely

Idő

'1921'

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi hazinyomda 1920

PESTI HIDLAKÓK

*A pénzügy gondnokai az Erzsébet-hídon —
továbbá a rejtelmes soffőr az alagút torkában
— Az Új Nemzedék tudósítójától —*

Nem újság, hogy Pesten zegzugokban százszámra laknak emberek. Nincs egy tenyérnyi hely sem, amit a pesti ember feltaláló zsenije ki ne szimatolt volna. A Városliget hűs és igen gyakran nagyon hűs berkeiben minden éjjel menedéket talál egy csomó megtart vándor, sőt a multkor a villamoson egy öregasszony ifju hévvel interpellált a kotsi közönségéhez, hogy mégis csak hallatlan, hogy a parlament és a „Blurg“ helyiségeiből sok teljesen üresen áll. Be kellene költöztetni mindazokat, akik rá vannak szorulva, tehát első-sorban annak a villamosnak a közönségét, mert azok között ő is jelen van. Ezt nem mondta, csak a figyelmes hallgató kivehette a szavából.

Vannak azonban, akik a problémán már túl vannak. Kiszimatolták, hogy olyan helyet kell keresni, ahol más nem keres.

Ott, ahol a szöke Duna hajjai lágyan körülnyaldossák a Ferenc József-híd tartóoszlopait, ott, kedves olvasó, nincs lakás, de — fölötté igen. Sőt a Lánchídon is hasonlóképen van. Két hidlakó él ott meghitt, boldog családi életet. A hidekat öröközik néha a lámpákat is meggyújtják, legfontosabb tevékenységük azonban, hogy a hídon laknak. Erre különben a legbüszkébbek. A lakásuk olyan, hogy is mondjam, — tessék elképzelni, hogy az ebédlő a léposóházban van, a háló a földszinten és a szükséges mellékhelyiségek (előszoba) az emeleten. Mindehhez pedig egyetlen ablakon keresztül árad be az Isten fényes napvilága és ha esik, a záporosó. Butort is csak ezen az egy ablakon keresztül lehet beszállítani, mert a lakás közepén csigaléposó vezet fel, amely bizonyos mértékben

akadályozza a nagyobb tárgyakkal lebonyolítandó szabad forgalmat.

A lakók azonban nagyon meg vannak elégedve. Az Erzsébethid lakója le akarta tagadni előttem az esőt. Mikor azt kérdeztem, hogy honnan és mikép, továbbá mi módon eme nagymennyiségű víz az ágy alatt, akkor először csak a vállát vonogatta:

— Nem tudom. Nem tudom, punctum.

Később azonban mégis bevallotta, hogy ma elfelejtette kitenni a lavort meg a zsákokat az ajtó elé. Szóval a felszerelésen mulott. Egyébként ő is nagyon szépen lakik. Ágy, szekrény, szalon és egy csomó katonaláda egymás tetején. A budai oldali lakásnak tornáca is van. — Onnan néztük kérem a nunciust, — mondja — mikor jött. Senki nem látta olyan közelről. Mert kérem, nekem nagy dolog az ilyen esemény. Mindig el kell tolni először a szekrényt az ablak elől, hogy láthassak. Azért inkább átmegek a szomszédba. És ha süt a nap, hát mindjárt napfürdőzhetünk. Nem kell messze menni, csak felfekszem a lakás tetejére. Kiderül azonban, hogy még eddig nem fektűt ki. Melegebb napokat vár.

Mind a ketten (az Erzsébethidiak) a pénzügyigazgatóság tisztviselői. Nem tudtak másutt lakást kapni, így mint brancsbeliék, a hidra kerültek. Havonta 68 korona lakbért fizetnek, — ezzel szemben azonban nincs kapupénz, mert nincs házmeister. Büszke is rá, — a kapukulcsot a mellényzsebében hordja láncra óra helyett.

A Margithídon nem lakik senki, ott csupán mérnöki irodák és szertárak vannak.

A legtüneményesebb zuglakás az alagúti pénzszedő. Most már ugyan nem a pénzszedő lakik benne, hanem az egyik oldalon egy műszaki raktárnak, a másikban pedig a rejtelmetes soffőr. Azért rejtelmetes, mert nem tudja senki, hogyan jutott a lakásához. A többiek mind tisztességes uton kerültek a hidra, vagy ném kaptak másból lakást, vagy pedig kilakoltatták őket.